

1.

Vochtige hitte, het hele jaar vochtige hitte. In het eerste jaar had hij erg moeten wennen aan de klimatologische omstandigheden van zijn nieuwe werkgebied. Tijdens de droge moesson regende het niet elke dag, maar het bleef toch altijd verstikkend vochtig en heet, tot je eraan wende.

Bart Jolles woonde en werkte in het Australische deel van Nieuw Guinea, in de jungle. De hut die hij bewoonde stond op een omheind terrein aan de oever van een rivier. Het kleine kamp bevond zich ongeveer honderdvijftig kilometer van de zuidoostkust van het reusachtige eiland. Het terrein rond de hut was zo goed mogelijk ontdaan van de grotere vegetatie om overzicht te houden.

Bart was een tanige jonge man. Zeven en twintig jaar was hij pas geworden. Zijn gezicht toonde het verweerde uiterlijk van een buitenmens. Hij was hij ongeveer één meter vijfenzeventig lang, maar zijn licht gebogen houding deed vermoeden dat hij al op jonge leeftijd regelmatig zwaar werk gedaan had. En dat was ook zo. Als boerenzoon had hij voor – en na schooltijd thuis altijd mee moeten helpen. In de zomervakanties hielp hij vanaf zijn elfde jaar al bij het binnenhalen van het hooi. Veel te zwaar werk eigenlijk, voor een kind, maar van werken word je sterk, zei zijn vader altijd.

Hij was houtvester. In het uitgestrekte oerwoud selecteerde hij de bomen die geschikt waren om gekapt en verwerkt te worden. Hij had bosbouw gestudeerd aan de universiteit van Wageningen. Van tropische hardhoutsoorten wist hij alles. Nadat hij afgestudeerd was las hij in een Amerikaans blad de advertentie voor deze baan. Voor vijf jaar had hij een contract getekend met deze maatschappij, de Amerikaanse Plywood Company. Ze betaalden hem heel goed en bovendien waren er rondom de plek waar hij verbleef geen winkels of kroegen, dus had hij weinig gelegenheid om geld uit te geven. Als zuinige boerenzoon vond hij het opbouwen van een vette spaarpot een goed idee, als je nog jong was. Het grootste deel van het jaar woonde hij alleen in een hut, die keuken, slaapkamer en eetkamer tegelijk was. In het droge seizoen ging Bart eenmaal in de drie weken naar het dichtstbijzijnde dorp om inkopen te doen, dat was een kleine honderdvijftig kilometer rijden. In de regentijd was daar meestal geen denken aan, ondanks de Landrover waarmee hij reed. De zuigende modderpoelen op de paden maakten de reis lang en moeizaam. Honderdvijftig kilometer kon in de regentijd soms wel drie of

vier dagen duren. In die tijd beperkte hij zijn bezoeken aan het dorp. In de hut stond een grote vriezer om zijn eten goed te houden. Vaak viste hij in de rivier of jaagde met een oud dubbelloops jachtgeweer. De gevangen buit verpakte hij in plastic zakken. Dat was een welkome aanvulling op het eenvoudige voedsel. De elektriciteit die nodig was voor de vriezer, de verlichting en andere apparaten werd opgewekt door een klein dieselaggregaat dat achter de hut stond. Via een radiozender had hij verbinding met het kantoor van de maatschappij in Port Moresby, de hoofdstad. Dat was honderden kilometers naar het oosten. Hij was daar ook maar één keer geweest: aan het begin van zijn dienstverband.

De radioverbinding was een beetje ouderwets, maar het werkte. Een satelliettelefoon had men te duur gevonden en voor de gewone mobiele telefonie ontbraken in de wijde omtrek de steunzenders.

Met de Landrover ging hij op pad om geschikte bomen te selecteren en te markeren. Op de detailkaart in zijn laptop gaf hij aan in welk bosvak hij aan het werk was. Dan pakte hij een spuitbus met witte verf en ging te voet het bos in, waarbij hij zich vaak met een groot kapmes een weg moest banen. Wekenlang kon hij bezig zijn met het selecteren van geschikte bomen. Nauwkeurig hield hij bij welke aantallen en soorten bomen hij gemerkt had en het geschatte tonnage aan bruikbaar hout was. Als het vereiste aantal was geselecteerd en gemerkt ging hij terug naar zijn hut. Via de radio gaf hij aan het kantoor van de maatschappij de coördinaten van het gebied door en de gegevens betreffende de houtsoorten. Vaak was hij wel een week achtereen bezig in het zelfde bosperceel, omdat bruikbare bomen nu eenmaal niet allemaal vlak bij elkaar staan. Om zo weinig mogelijk tijd te verliezen sliep hij dan achterin de Landrover op een matrasje. Voor de opening kon een sterk nylon muskietengaas worden gespannen, want Bart Jolles was beducht voor malaria en gifslangen. Eten, drinken en kookgerei had hij natuurlijk ook altijd bij zich. Het was altijd een heel gesleep.

Na zijn radiobericht stuurde de maatschappij de houthakkers. Ze kwamen met de grote trucks, waarop later de boomstammen geladen werden. In zulke tijden loeiden en knetterden de zware kettingzagen in het anders zo stille oerwoud. Reusachtige bomen werden geveld. Bart zag erop toe dat uitsluitend gemerkte bomen gekapt werden.

Op een dag waren de houthakkers, na vier dagen, met hun volgeladen vrachtwagens met hardhoutstammen vertrokken. Het was het eind van het seizoen. De regentijd zou weldra aanbreken. Als het regende werd het gebied ontoegankelijk voor de zware vrachtwagens. Bart liep het hele

gebied waar die dag gekapt was nog eens door om te controleren of er geen gereedschap was achtergebleven. Toen hij daarmee klaar was, begon het al schemerig te worden.

Zijn voeten deden pijn en hij was behoorlijk moe, want hij had vanaf de vroege ochtend gestaan en gelopen op de oneffen bodem. Hij was net van plan om de Landrover maar eens op te zoeken en zijn eten te gaan koken, maar eerst ging hij even zitten op de stronk van een omgezaagde boom om zijn laars te inspecteren. Hij was op een bepaald ogenblik bijna gestruikeld waardoor, de zool aan de voorzijde was losgeraakt. Tijdens zijn werk droeg hij altijd hoge leren laarzen, die strak om zijn kuiten sloten. In het tropische bos was veel ongedierte dat van bloed leeft. De beet van sommige van die dieren kon ernstige ziekten overbrengen. Al met al een goede reden om altijd heel zuinig te zijn op die laarzen. Zittend op de boomstronk en legde zijn rechtervoet op zijn linker knie, om de schade goed te kunnen bekijken. De zool zelf was gelukkig nog heel, maar hij was wel tot halverwege losgetrokken. Hij moest met verder lopen oppassen dat hij hem niet dubbel trapte. Terwijl hij daar zat en zich ergerde over het ongemak viel zijn oog ineens op een heel vreemd rond voorwerp. Het leek een beetje op een bal van half vergane bladeren. Het lag half verscholen in een wielspoor, half bedekt door een struik. De bal was een heel klein beetje ovaal van vorm. 'Wat een raar ding', dacht hij. 'Het is nog behoorlijk groot ook. Een centimeter of veertig in diameter zo iets als een wat groot uitgevallen voetbal.' Nog vreemder was dat er een vage groenachtige nevel omheen leek te hangen. Hij besloot het rare ding maar mee naar huis te nemen. In de hut had hij een aardige collectie Cd-Roms. Bart was een wetenschapper. Hij was nieuwsgierig. Daarom had hij bij zijn vertrek naar de jungle de belangrijkste informatie Cd-roms meegenomen, waarin nagenoeg alles opgezocht kon worden wat hij tegenkwam. Voor de internet verbinding die hij bij zijn aantreden gevraagd had was in ieder geval geen normale infrastructuur in dit gebied en de satelliet verbinding had men voor de telefoon al te duur gevonden, dus zat een satellietinternet verbinding er helemaal niet in. Bart had zich er maar bij neergelegd. Zelf betalen vond hij te duur.

Hij stond op, liep naar de vreemde bal toe en zakte op zijn hurken. Wat hij nu waarnam werd steeds vreemder. Hij keek nu beter en van dichtbij. Nu zag hij dat de merkwaardige bal niet stil lag, maar een beetje heen en weer bewoog. De bal lag in een ondiepe kuil en het leek wel, alsof de bal probeerde uit die kuil te komen waar hij, misschien per ongeluk, was ingerold. Met kleine rukjes rolde het ding heen en weer, net alsof er

binnenin iemand van het ene been op het andere stond te springen om vaart te maken. Maar het lukte steeds net niet om uit de kuil te rollen. Dit was werkelijk het heel vreemd. Ook merkte hij dat de groenachtige waas rondom de bal een beetje weëig vetzig rook en op de een of andere manier ook een beetje bedwelmend werkte.

Bart was op zijn knieën gaan zitten om met stijgende verbazing te kijken naar de bewegingen van die vreemde bal. Behalve dat hij heen en weer bewoog, hoorde hij nu ook vreemde krasserige geluidjes uit de bal komen. Verbaasd en aandachtig bleef hij luisteren. De geluidjes leken kwaad te klinken. Ze klonken als van iemand die zich geweldig boos maakt. Ineens kwam er met een zachte maar heel jammerlijk klinkende scherpe toon een einde aan de geluidjes en aan de beweging. De vreemde bal lag stil. Bart kroop dichterbij en hield zijn oor dicht in de buurt van de bal. Nee, hij vergiste zich niet. Heel duidelijk hoorde hij een zacht sissend, pulserend geluid uit de bal komen, dat nog het meest deed denken aan een soort gehijg. Door de vreemde geur voelde hij zich een beetje duizelig worden. Bart voelde een heftige tweestrijd in zijn hoofd tussen de voorzichtigheid die hij in de jungle door schade en schande had aangeleerd en zijn nieuwsgierigheid. Nieuwsgierigheid kon ook gevaarlijk zijn. Maar ja, die rare heen en weer hippende bal, die ook nog onverklaarbare krassende geluiden gaf, en dan die weëige bedwelmende lucht, daar moest hij toch absoluut meer van weten. Hij strekte zijn rechterarm uit en legde zijn hand bovenop de bal. Heel even ging er een vreemde tinteling door hem heen. Hij had een soort elektrische sensatie. Alles leek in beweging. Roerloos, gefascineerd zat hij een poosje, terwijl de werkelijkheid op een wonderlijke manier leek te veranderen. Alles was doorzichtig, groenachtig. Hij keek boven de bomen uit en zat tegelijkertijd op de grond. Hij dorst zich nauwelijks te bewegen, bang dat de ervaring zou veranderen in een angstvisioen. Maar het beeld en het gevoel vervaagden. Hij trok zijn hand terug. Er was een zweem van hoofdpijn boven zijn ogen en hij voelde zich plotseling neerslachtig, moe. Met de armen over elkaar staarde hij een poosje naar het vreemde voorwerp. Het was nu bijna donker. Hij schrok en realiseerde zich met een schok dat hij bijna een uur zo gezeten had. Hij moest opschieten. Met een bruuske beweging stond hij op. Hij besloot dat hij in elk geval dit ding mee zou nemen naar zijn hut. Hij stak zijn handen uit en greep het wonderlijke voorwerp beet om het op te tillen, althans dat wilde hij, maar op het moment dat zijn handen opnieuw het oppervlak raakten, kwam er ineens een oorverdovend gekrijs uit de bal. Bart verstijfde van schrik en trok in een reflex zijn handen terug, want hij had

niet op een zo schrikaanjagende reactie gerekend voor hij het ding opnieuw aanraakte. Dat was de eerste keer ook niet gebeurd. Een poosje bleef hij trillend zitten bijkomen van de schrik. Er moest toch een manier zijn om dit ding op te pakken, zonder dat het krijsend of krassend begon te protesteren. De bal was het ook weer begonnen heftig heen en weer te wiebelen.

Bart besloot dat hij dit vreemde ding hier niet zou laten. Dat zou een gemiste kans voor de wetenschap zijn. Hij moest toch zeker onderzoeken wat het was. Peinzend keek hij naar het wonderlijke voorwerp. Dit rare ronde ding kon wel een soort ei zijn, waarin een levend wezen zat te wachten tot het moment daar was om uit het ei te kruipen. Maar welk dier kon er in vredesnaam zo'n ei hebben gelegd? Eierschalen van vogeleieren waren hard en gemaakt van kalkverbindingen, reptielen legden doorgaans eieren die een oppervlak hadden dat min of meer leerachtig en glad van structuur was. In ieder geval was dit niet het ei van een dier dat hij kende of ooit gezien had. Dat was zeker. Hij stond op en begon langzaam heen en weer te lopen. Dit vreemde ei hield er in ieder geval niet van om opgepakt te worden, want dan begon het te krijsen. Hij liep naar de Landrover en maakte de achterklep open. Met een beetje schuiven en trekken, het laten leeglopen van zijn luchtbedje en het weghalen van de kist met levensmiddelen – die kon ook wel op de voorstoel naast hem staan – kon hij een ruimte in de achterbak maken die groot genoeg was om het ei in te leggen. Hij pakte een deken en spreidde die uit over de vrijgekomen ruimte en liep terug naar de kuil waar het ei lag. Zijn fantasie begon nu een beetje op hol te slaan. Stel je eens voor dat dit het ei van een of ander voorwereldlijk dier was, wat niemand nog ooit had gezien. Daar zou de hele wetenschappelijke wereld van opkijken. Als hij voor de rest van zijn leven bleef doen wat hij nu deed, zou zeker niemand ooit van Bart Jolles horen. Dat stond als een paal boven water. Maar, als hij nu ineens een voorwereldlijk dier ontdekte, bijvoorbeeld uit de tijd van de dinosauriërs of misschien nog wel daarvoor, dan was dat wel even iets anders. Hij zag de krantenkoppen al voor zich:

Houtvester, Bart Jolles, ontdekt levende dinosaurus.

Daar zou natuurlijk een artikel op volgen van minstens een halve pagina, waarin beschreven werd hoe hij onder heel moeilijke omstandigheden erin geslaagd was dit jonge, onschuldige dier van de ondergang te redden en hoe het naar hem genoemd was: een Bartosaurus Jollenius. En televisie, ja, natuurlijk zou hij ook op de televisie komen. Ze zouden van de grote Amerikaanse televisie stations met helikopters met

camera's en reporters naar zijn hut komen om te filmen hoe hij precies had ontdekt wat hij het jonge diertje te eten moest geven en dat het al flink groeide, dat hij natuurlijk niet wist hoe groot het uiteindelijk zou worden, maar dat het diertje zich in elk geval al heel aanhankelijk gedroeg en ook een zeer tevreden indruk maakte. Al bij al kreeg hij langzamerhand toch wel een zeer tevreden gevoel over zijn vondst.

Hij liep terug naar het ei, want hij was er nu wel absoluut zeker van dat het een ei was. Hij hurkte neer en schoof voorzichtig zijn handen onder het al weer heen en weer wiebelende geval. Opnieuw klonk er een klagelijk gekras uit het binnenste op, maar deze keer was hij erop voorbereid. Met beide handen onder het ei probeerde hij voorzichtig op te staan. Het ding bleek nu loodzwaar. Bart had het gevoel dat hij bezig was het gewicht van een volwassen man op te tillen. Er klonken nu krassende en snerpende geluiden.

Met de grootste moeite slaagde hij er in het voorwerp met beide handen voor zijn buik te dragen. Het contact deed pijn aan zijn lichaam, pijn aan zijn handen en de groenachtige dampen maakten dat hij in een soort roes raakte. Voetje voor voetje schuifelde hij naar de Landrover en schoof het ei moeizaam met buik en handen in de ruimte die hij ervoor had gemaakt. Hij zweette hevig. Voorzichtig drapeerde hij de deken over het ei en zorgde ervoor dat het niet heen en weer kon rollen tijdens het rijden, door nog wat lappen zeildoek opgevouwen tussen de achterkant en de zijkanten te stoppen. Hij sloot de achterklep en besloot direct maar weg te rijden. Het was al donker geworden en hij moest nog minstens anderhalf uur rijden voor hij bij de hut zou zijn. De paden waarlangs hij moest rijden waren erg hobbelig en bovendien moest hij oppassen in het duister niet het spoor bijster te raken, want in het donker in de jungle lijkt elke boom op alle andere. Hij startte de motor.

Van het begin tot het einde van de rit maakte het ei een angstaanjagend hard snerpend en krassend geluid. Het was een geluid dat het denken verlamde. Het geluid leek ook niet van buiten te komen. Hij had het gevoel had dat het binnen in zijn hoofd ontstond. Hij kon niets anders dan alleen maar stom doorrijden. Het was een gevoel, alsof hij gehypnotiseerd werd door de oorverdovende afgrijselijke klanken. De macht over zichzelf leek hij kwijtgeraakt. Zich aan de situatie te onttrekken kon hij niet. Volkomen willoos vervolgde hij zijn weg. Na bijna twee uur rijden in het martelende, steeds veranderende lawaai, kwam hij eindelijk aan bij de afrastering van het terrein rond de hut. Hij stapte uit, maakte het hek open, reed de Landrover naar binnen. Hij stapte weer uit om het hek te sluiten door een

houten balk in de ijzeren haken aan weerszijden te leggen. In het licht van de koplampen zag hij de hut al liggen. Hij parkeerde de Landrover onder het afdak aan de zijkant en stapte uit. Zo plotseling als het gekmakende lawaai begonnen was toen de Landrover begon te rijden, zo plotseling hield het nu op. Maar ook deze plotselinge stilte voelde als een beklemming. Angstig vroeg hij zich af of hij het ei met die ongemakkelijke tocht over de slechte paden toch niet beschadigd, of nog erger, gedood zou hebben. Voorzichtig wilde hij de grendels van de achterklep openen, maar op de een of andere manier zaten ze tamelijk vast, zodat er met vlakke hand onder geslagen moest worden om ze open te krijgen. Meteen na de eerste klap kwam er weer een snerpende kreet uit het ei. Opluchting maakte zich van hem meester. Gelukkig, het leefde nog.

Staande bij de naar beneden hangende achterklep van de Landrover bedacht hij dat het waarschijnlijk beter zou zijn om ervoor te zorgen dat hij het ei zo weinig mogelijk behoefde te verplaatsen. Dat betekende dat hij in de hut een veilige en beschutte plek moest maken waar het ei rustig zou kunnen uitkomen, zonder dat het telkens moest worden verplaatst. Want één ding was tijdens de rit wel duidelijk geworden. Het wezen dat binnen dit vreemde omhulsel leefde, had ongelooflijk de pest aan beweging en aanraking. Tegen alles wat ermee gebeurde, dat het niet zelf veroorzaakte, maakte het luidkeels bezwaar. Lastige gast had hij kunnen denken, maar dat kwam niet in hem op.

Binnen, vlak naast de deur aan de voorkant van de hut stond een grote tafel onder het raam tegen de wand. Dat was eigenlijk de grootste vrije wand binnen de hut, want verder waren er boekenplanken en kasten tegen de wanden gezet – en gehangen. Bart besloot de tafel naar het midden van de hut te verplaatsen, zodat er vlak naast de voordeur zoveel mogelijk plaats vrij kwam. Naast het aanrecht was nog een deur, waardoor je aan de achterkant van de hut naar buiten kon, maar naast die deur was maar een stukje wand van nauwelijks zestig centimeter vrij. Het grootste deel van de achterwand van de hut werd in beslag genomen door het aanrecht, de koelkast en de vriezer. Achter de achterdeur, tegen de buitenwand van de hut stond het dieselaggregaat met een bekisting van gecapitonneerde houten platen. Met takken en zeildoek kon een afdakje voor het dieselaggregaat gemaakt worden. De schotten met zacht geluid isolerend materiaal kwamen dan beschikbaar om in de hut een soort open hok te maken, waarin het ei rustig kon uitkomen. Hij liep naar de Landrover om zijn gereedschapskist te pakken. Voorzichtig tilde hij de kist uit de wagen, om het ei niet te beroeren. Maar hoe voorzichtig hij ook was, dat de deken

van het ei afgeleid kon niet worden vermeden. Het resultaat was opnieuw een luid bloedstollend gekrijs, waardoor hij zich weer bijna niet durfde verroeren. Gelukkig hield het krijsen na enkele ogenblikken weer op en kon hij met zijn gereedschap naar de achterzijde van de hut lopen. De schotten rond het dieselaggregaat waren snel genoeg verwijderd. Hij zette ze schuin in de deuropening van de achterdeur. Het bovendeksel, dat met een scharnier aan de buitenwand van de hut was bevestigd, had hij niet nodig. Hij zette er een tak onder en nam zich voor de volgende ochtend een meer definitieve oplossing te bedenken. Weldra zou de regentijd aanbreken en zijn aggregaat dat voor de elektriciteit zorgde moest in elk geval goed beschermd zijn. De drie schotten waren tamelijk zwaar. Zonder de geluidsisolatie maakte het aggregaat nu behoorlijk veel lawaai. Bart besloot dat hij daar voor het moment maar even genoeg mee moest nemen, totdat een betere oplossing bedacht kon worden.

De grote zware tafel schoof hij naar het midden van de hut. De radiozender/ontvanger zette hij aan de andere kant van de deur op de grond. Alles wat er verder aan rommel op de tafel lag en stond kreeg tijdelijk een plek op het aanrecht. Zo was er plaats gemaakt om met behulp van de drie schotten en de voorwand van de hut een soort open kist te maken waarin het ei kon liggen. Ongeveer drie kwartier werkte hij ingespannen door. Bart had veel verstand van hout, maar een timmerman was hij niet. Maar toen hij het resultaat van zijn werk bekeek was hij toch heel tevreden. Het hok dat hij gemaakt had was net zo stevig als het eruit zag. Hij probeerde de stevigheid door eerst eens op de rand te gaan zitten en vervolgens door afwisselend op de drie zijden te gaan staan en heen en weer te wiebelen. Het hok was bestand tegen alle krachtproeven. Tijd nu om de bewoner te halen. Voor hij de voordeur uitliep pakte hij nog een deken uit de kast en legde die op de bodem van het hok. Hij wilde niet dat het ei blootgesteld zou worden aan uit de grond opstijgende koude. Een beetje onzin eigenlijk, want hij had het ei gewoon op de kale grond in de vrije natuur gevonden. De veilige omstandigheden waaronder het ei moest uitkomen waren nu echter zijn enige zorg. Het was alsof zijn gedachten gefixeerd waren en hij helemaal aan niets anders kon denken. Hij stapte de deur uit. Het was aardedonker en de enige verlichting waardoor hij nog iets kon zien, was het licht dat uit de deuropening en het raam naar buiten viel en wat maanlicht van een smal sikkeltje van de maan in zijn eerste kwartier, dat door de wolkenflarden scheen. Bij de Landrover aangekomen schrok hij hevig. Niet alleen had hij de achterklep open gelaten, nadat hij zijn gereedschap had gepakt, maar.... Het was weg, het ei was weg...!

Een gevoel van troosteloze radeloosheid beving hem. Hoe kon hij zo stom geweest zijn om de achterklep open te laten. In de duisternis zou hij het ei nooit kunnen terug vinden. Op de vlakke zanderige bodem rond de hut kon het zich immers bewegen. Het kon overal zijn. Hoe moest hij het in vredesnaam terugvinden. Een vreemd, zwaar schuldgevoel maakte zich van hem meester. Hij moest het ei terugvinden; hij voelde zich ermee verbonden; hij en hij alleen was er verantwoordelijk voor dat het beschermd werd en dat het uitkwam. Hij voelde zich, als of hij een lange smalle tunnel was ingelopen, waarin hij zich links noch rechts kon draaien en waarvan hij niet wist, wanneer hij er weer uit zou komen. Er was een zware druk op zijn slapen en een brandend gevoel in zijn ogen. Alles hing er vanaf, of hij het ei weer zou vinden. Zoekend en tastend in het duister liep hij zigzaggend over het terrein voor de hut.

Hoelang hij daar ten prooi aan zijn schuldgevoelens rondgezwakt had wist hij niet. Toen hij weer tot zichzelf kwam was de maan verdwenen en was er alleen nog het schijnsel van het elektrische licht dat uit de hut straalde. Hij voelde zich loodzwaar en schuifelde met gebogen hoofd in de richting van de deuropening. Heel diep in zijn geest was er iets van verbazing, iets dat zich afvroeg waardoor deze ongekend sterke gevoelens zich van hem meester hadden gemaakt. Heel vaag was hij zich van deze twijfels bewust. Ze werden echter krachtig opzij gedrongen door het schuldgevoel en de ongerustheid.

Vlak voor hij bij de deur was stootte zijn voet tegen iets aan. Hij struikelde en viel. Nog voor hij de grond raakte drong het vertrouwde scheurende gekrijs van het ei tot hem door. Het was terug! Het ei was zelf op weg gegaan naar de hut. Een gevoel van diepe dankbaarheid vervulde hem. Voorzichtig, op zijn knieën zittend, rolde hij met grote inspanning het ei langs zijn bovenbenen omhoog. Met zijn armen er omheen, het ei tegen zijn buik klemmend kwam hij moeizaam in een ietwat gebukte houding overeind. Het ruwe oppervlak voelde nu een beetje warm aan. Voor het eerst maakte het geen krijsende geluiden, maar zachte klokkende geluidjes. Hij schuifelde de deur binnen en liet het ei voorzichtig op de deken in het hok zakken. Nadat hij weer op adem gekomen was sloot hij zorgvuldig de deuren en wilde ze op slot doen. Vreemd. Nooit deed hij de deuren op slot. Er was geen mens in de wijde omtrek. Maar de deuren moesten nu op slot. Hij wist het zeker.